

Bilag 2

B.T. den 15. november 1980

Det er Torben Krogh, der misinformerer

Af Jørgen Schleimann

Chefredaktør Torben Krogh er en dreven debattør.

Han ved, at det bedste forsvar er at gå til angreb.

Så når jeg kritiserer UNESCOs mediepolitik og herunder de mediepolitiske beslutninger, der blev taget på UNESCOs nylige generalkonference i Beograd, hvor Torben Krogh var pressesagkyndigt medlem af den danske delegation og dermed medansvarlig for de indgåede politiske kompromiser, så går han til modangreb og beskylder mig i B. T. d. 8. ds. for at give læserne et fordrejet og misvisende billede af sagen. Han gør det vel vidende, at offentligheden i Danmark ikke har en jordisk chance for at afgøre, hvem der har ret.

Uendeligt få ved jo, hvad det hele drejer sig om, og i den situation kan den ene mening være lige så god som den anden.

Det er den imidlertid ikke, og UNESCO-slagsmålet har vide perspektiver.

Det var i forvejen et regeringsanliggende, og det er på vej til også at blive et Folketingsanliggende.

Det er ikke længere bare et spørgsmål til drøftelse blandt embedsmænd og særligt pressesagkyndige.

Det er et offentligt anliggende, og offentligheden har krav på at få at vide, hvad der går for sig, og hvem der har ret i debatten.

Jeg har i min artikel i B. T. den 5. ds. udtalt frygt for den indflydelse, UNESCO får på det i Beograd vedtagne Internationale Program for Kommunikationsudvikling IPDC. Andre end jeg har set faren for UNESCO-inflydelse på IPDC.

Således skriver formand for den danske UNESCO-nationalkommission Knud Vilby, der selv deltog i Beogradkonferencen, i Politikens kronik den 28. oktober bl. a. om vedtagelsen af IPDC: »Programmet blev knyttet

tættere til UNESCO, end mange vestlige lande havde ønsket«.

Det fortæller Torben Krogh såmænd også, men til forskel fra Krogh tilføjer Vilby: »Man havde ønsket afstand, dels fordi UNESCO har et dårligt rygte som bistandsorgan, dels fordi mange frygter, at UNESCO-sekretariatet er for præget af øst- og u-landes politiske synspunkter«.

Torben Krogh antyder, at jeg blander IPDC sammen med UNESCOs eget kommunikationsprogram, når jeg udtrykker frygt for, at »en væsentlig del af midlerne til udviklingsprogrammet fremfor at gå til konkrete projekter i u-landene vil gå til finansiering af yderligere UNESCO-dirigerede forskningsinitiativer af ideologisk inspiration«.

Jeg var ikke i Beograd, men Vilbys version i Politiken lader mig tro, at jeg heller ikke har taget fejl på dette punkt.

Vilby skriver: »Danmark og Sverige fremsatte sammen et resolutionsforslag, der sigtede på at få fjernet en række meget teoretiske og politiske studier fra UNESCOs program og i stedet få anvendt de frigjorte midler til det nye udviklingsprogram eller til et andet programpunkt, som sigter på at give u-landene støtte i deres bestræbelser på at få kortlagt deres konkrete behov på dette område« (min udhævelse).

Men han gør sig skyldig i en tilsnigelse. Hvor jeg tydeligvis taler om redaktionelle forhold, taler Krogh om tekniske.

Desuden holder den politiske paralleldragning ikke. Hos os er ansvaret delt mellem Folketinget og regeringen. I langt de fleste u-lande kontrollerer regeringerne helt parlamentene.

Derfor er det betænkeligt yderligere at styrke regeringssiden på bekostning af initiativer, der er uafhængige af regeringerne.

Torben Krogh snakker udenom med hensyn til vedtagelsen af, at »UNESCO i 1983